

1 SKYRIUS

Artėjant septynioliktų mano gyvenimo metų žiemos pabaigai, mama nutarė, jog man depresija: turbūt todėl, kad retai einu iš namų, daug tysau lovoje, skaitau ir skaitau tą pačią knygą, retai valgau ir didelę savo beribio laisvalaikio dalį galvoju apie mirtį.

Skaitydamas apie vėžį skirtą brošiūrą ar interneto tinklalapį, šalutinio poveikio reiškinių sąrašė visada rasi įrašytą depresiją. Iš tikrųjų depresija nėra šalutinis vėžio poveikis. Depresija yra šalutinis mirimo poveikis. (Ir vėžys yra šalutinis mirimo poveikis. Tiesą sakant, beveik viskas yra.) Bet mama, įsitikinusi, kad mane reikia gydyti, nuvežė pas Šeimos Doktorą Džimą, o tas pritarė: girdi, aš tiesiog grimztu į juodą klinikinę depresiją, todėl reikia keisti vaistus, be to, turiu lankyti savaitinę Savitarpio paramos grupę.

Paramos grupės veikėjų, kenčiančių nuo įvairaus sunkumo auglių, sudėtis nuolat keitėsi. Kodėl? Šalutinis mirimo poveikis.

Savitarpio paramos grupė, be abejo, kėlė depresiją. Kiekvieną trečiadienį ji rinkdavosi iš akmenų suręstos kryžiaus formos episkopalinės bažnyčios pusrūsyje. Mes sėdėdavom rate per pačią kryžmų sankirtą, kur būtų buvusi Jėzaus širdis.

Aš tai pastebėjau, nes Patrikas, Savitarpio paramos grupės vadovas ir vienintelis asmuo pusrūsyje, turintis aštuoniolika metų, kiekvieną sumautą susirinkimą kalbėdavo apie Jėzaus širdį, apie tai, kaip mes, vėžį išgyvenęs jaunimas, sėdime pačioje šventojoje Jėzaus širdyje, ir panašiai.

Štai kas vykdavo Viešpaties širdyje: šeši, septyni ar dešimt mūsų įeina / įvažiuoja vežimėliais, pakramsnoja prie skurdaus sausainių ir limonado stalo, susėda Tikėjimo Ratu ir klausosi Patriko, tūkstantąjį kartą porinančio liūdną, tragišką savo gyvenimo istoriją, – kaip jam į sėklides įsimetė vėžys, visi manė, kad jau mirs, bet nemirė ir štai dabar jis, suaugęs žmogus, sėdi bažnyčios pusrūsyje šimtas trisdešimt septintame pagal gražumą Amerikos mieste, išsiskyręs kompiuterinių žaidimų mėgėjas, beveik neturintis draugų, šiaip taip gyvaliojantis iš savo vėžinės praeities, pamažėle siekiantis magistro laipsnio, kuris jam nė kiek nepagerins karjeros perspektyvų, laukiantis, kaip ir mes visi, kada Damoklo kardas suteiks palengvėjimą, kurio jis išvengė oho prieš kiek metų, kai vėžys pasiėmė abu kiaušius, bet paliko tai, ką tik lakiausios vaizduotės žmogus pavadintų gyvenimu.

IR TAU GALI NUSIŠYPSOTI TOKIA LAIMĖ!

Tada prisistatome: vardas, amžius, diagnozė. Ir kaip jaučiamės šiandien. Aš Heizelė, sakau atėjus mano eilei. Šešiolikos metų. Pirminis skydliaukės vėžys, bet jau turintis įspūdingą ir seną palydovų koloniją plaučiuose. Jaučiuosi gerai.

Užbaigus ratą, Patrikas visada klausia, ar kas nenori pasipasakoti. Ir tada pajuda trūkčiojanti paramos grandinė: visi giriasi, kaip kovoja, grumiasi, laimi, kaip auglys mažėja ir kokia gera

skenografija. Reikia pripažinti, Patrikas leidžia pakalbėt ir apie mirtį. Tačiau dauguma jų nemiršta. Dauguma sulauks pilnamestystės, kaip sulaukė ir Patrikas.

(Vadinasi, neapsieinama be konkurencijos, visi nori įveikti ne tik vėžį, bet ir kitus sėdinčiuosius kambaryje. Na, suprantu, neprotinga, bet kai tau sakoma, kad turi dvidešimties procentų galimybę išgyventi penkerius metus, pasitelkęs matematiką sumeti, jog vienas iš penkių... Taigi apsidairęs pamanai, kaip pamanytų kiekvienas sveikas žmogus: privalau pergyventi tuos keturis nenaudėlius.)

Savitarpio paramos grupės egzistavimą pateisino tik vaikas, vardu Aizekas, pailgaveidis, liesas, ant vienos akies užkritusiais šviesiais plaukais.

Akys ir buvo jo bėda. Jis sirgo neįmanomai fantastišku akių vėžiu. Viena akis buvo išimta dar vaikystėje, dabar jis nešiojo tokius storus akinius, tad abi akys (ir savoji, ir stiklinė) atrodė nenormaliai didžiulės, tarsi visa galva tebūtų vien šita dirbtinė ir savoji akys, spoksančios į tave. Kiek supratau iš retų Aizeko pasipasakojimų grupėje, vėžiui atkritus savajai akiai iškilo mirtinis pavojus.

Mudu su Aizeku bendraudavome daugiausia atodūsiais. Vos tik kas prabildavo apie antivėžinę mitybą, maltų ryklio pelekų šniaukštimą ar dar ką nors, jis dirstelėdavo į mane ir tyliai atsidusdavo. Aš vos įžiūrimai pakraipydavau galvą ir taip pat atsidusdavau.

Taigi Savitarpio paramos grupė vos alsavo, ir man nuo viso šito reikalo norėjosi spardyti ir rėkti. Tiesą sakant, trečiadienį, kurį susipažinau su Ogastu Votersu, kai sėdėjau ant sofos šalia

mamos ir žiūrėjau praėjusio sezono šou „Renkame geriausią Amerikos modelį“, trečią iš dvylikos dalių, nors jau matytą, bet vis tiek, pabandžiau sprukti.

Aš: Atsisakau lankyti Paramos grupę.

Mama: Nesidomėjimas jokia veikla – vienas depresijos požymių.

Aš: Prašau, leisk man žiūrėti „Renkame geriausią Amerikos modelį“. Čia irgi veikla.

Mama: Televizija – pasyvus laisvalaikis.

Aš: Oi, mama, būk gera.

Mama: Heizele, esi paauglė. Jau ne mergytė. Tau reikia draugų, išeiti iš namų, gyventi savo gyvenimą.

Aš: Jeigu nori, kad elgčiausi kaip tikra paauglė, nevaryk manęs į tą grupę. Nupirk man padirbtą asmens liudijimą, kad galėčiau vaikščioti į klubus, gerti degtinę ir vartoti žolę.

Mama: Pirmiausia, žolė yra rūkoma.

Aš: Matai, tokius dalykus išsiaiškinčiau, jeigu nupirktum man padirbtą asmens liudijimą.

Mama: Tu lankysi Savitarpio paramos grupę.

Aš: Ūūūūūūū...

Mama: Heizele, tu nusipelnei gyventi.

Aš užsičiaupiau, nors niekaip nesupratau, koku būdu Paramos grupės lankymas suderinamas su *gyvenimu*. Vis dėlto sutikau ją lankyti – išsiderėjusi, kad mama įrašys RGAM šou dalis, kurias praleisiu būdama užsiėmime.

Į Savitarpio paramos grupę vaikščiojau dėl tos pačios priežasties, dėl kurios leidau, kad vos pusantrų metų pasimokiusios slaugytojos nuodytų mane egzotiškų pavadinimų chemikalais: norėjau pradžiuginti tėvus. Pasaulyje tik vienas dalykas bjauresnis už

mirtį nuo vėžio, kai tau šešiolika, – ogi turėti vaiką, kuris miršta nuo vėžio.

4.56 mama įsuko į apskritą aikštelę už bažnyčios. Norėdama užvilinti nors kiek laiko apsimečiau besikrapštanti su savo deguonies balionu.

– Nori, kad įneščiau?

– Ne, nereikia, – tariau. Žalias cilindrinis deguonies balionelis sveria tik kelis svarus, jam vežti turiu traukiamą plieninį vežimėlį. Iš baliono per kaniulę, permatomą žarnelę, ties sprandu atsišakojančią, užkišamą už ausų ir įkišamą į šnerves, kas minutę gaunu du litrus deguonies. Be šio įtaiso nė iš vietos, nes mano plaučiai nesutinka dirbti plaučiais.

– Aš tave myliu, – tarė ji, kai išlipau.

– Ir aš tave, mama. Susitiksimė šeštą.

– Draugauk! – man nueinant prisakė ji per uždarytą langą.

Leistis liftu nenorėjau, nes Paramos grupėje važiuoti liftu – Paskutinės Dienos užsiėmimas, todėl nulipau laiptais. Čiupau sausainį, išpyliau į plastikinį indelį limonado ir atsisukau.

Į mane spoksojo berniukas.

Neabejojau matanti jį pirmą kartą. Aukštas ir dailiai raumeningas, jis vos tilpo ant plastikinės pradinuko kėdutės. Tiesūs trumpi kaštoniniai plaukai. Lyg ir mano amžiaus, gal kokiais metais vyresnis, sėdėjo apkėtęs visą kėdutę, piktai nelaiminga poza, vieną ranką įsikišęs į tamsių džinsų kišenę.

Nusukau akis staiga susigėdusi baisybės savo trūkumų. Mūvėjau senus džinsus, kadaise aptemptus, dabar keisčiausiose vietose nukarusius, geltoni marškinėliai reklamavo man jau nepatinkančią grupę. O dar plaukai: apkirpti pažo kirpimu ir

niekada nešukuojami. Plius juokingai putlūs lyg burunduko žandai – šalutinis gydymo poveikis. Atrodžiau kaip normalių kūno proporcijų žmogus su balionu galvos vietoj. Jau nekalbu apie sutinusias čiurnas. Tačiau – dirsteliu į jį, o jis tebežiūri.

Lyg ir supratau, ką reiškia posakis „akių ryšys“.

Įžengiau į ratą, atsisėdau šalia Aizeko, per dvi kėdes nuo to berniuko. Vėl žvilgtelėjau. Jis tebežiūrėjo į mane.

Klausykit, turiu pasakyti, jis buvo žavingas. Jei nuo tavęs nenuleidžia akių nežavingas berniukas, geriausiu atveju nesmagu, blogiausiu – savotiškas įžeidimas. Bet kai spokso žavingas berniukas... hm.

Įsitraukiau telefoną, paspaudžiau, kad rodytų laiką. 4.59. Ratą užpildė nelaimėliai nuo dvylikos iki aštuoniolikos metų, tada Patrikas pradėjo susirinkimą stiprybės malda: *Dieve, suteik man stiprybės susitaikyti su tuo, ko negaliu pakeisti, drąsos pakeisti tam, ką galiu pakeisti, ir išminties suvokti skirtumą tarp šių dviejų dalykų.* Vaikinukas tebežiūrėjo į mane. Atrodo, ėmiau rausti.

Pagaliau nutariau, jog tinkamiausia strategija – spoksoti pačiai. Juk berniukai neturi Spoksojimo Reikalų monopolio. Taigi kol Patrikas tūkstantą kartą prisipažino likęs be kiaušių ir t. t., aš jį nužiūrinėjau, ir netrukus prasidėjo spoksojimo dvikova. Po kiek laiko berniukas nusišypsojo ir pagaliau jo mėlynos akys nukrypo šalin. Kai vėl pažvelgė į mane, aš kilstelėjau antakius parodydama, jog *laimiu*.

Jis gūžtelėjo. Patrikas varė savo prakalbą, galų gale atėjo laikas prisistatyti.

– Aizekai, gal šiandien norėtum pirmas. Žinau, tavęs laukia išbandymų metas.

– Aha, – burbtelėjo Aizekas. – Aš Aizekas. Septyniolikos metų. Po dviejų savaitių man bus daroma operacija ir aš liksiu aklas. Nesiskundžiu ar panašiai, nes žinau, kad daugeliui iš mūsų dar blogiau, bet, aišku, būti aklam nekas. Tačiau mane palaiko mano mergaitė. Ir draugai kaip Ogastas. – Jis linktelėjo rodydamas į spoksoją, taigi šis jau turi vardą. – Tai va, – toliau kalbėjo Aizekas, sunerdamas stačius pirštus, – bet niekur nedingsi.

– Aizekai, mes čia tam, kad tave palaikytume, – pareiškė Patrikas. – Bičiuliai, tegul Aizekas tai išgirsta.

Ir mes choru monotoniškai išdainavome:

– Aizekai, mes tave palaikome.

Toliau kalbėjo Maiklas. Jam dvylika. Serga leukemija. Nuo pat gimimo. Jaučiasi gerai. (Ar bent taip sakė. Atvažiavo liftu.)

Laidai septyniolika, ji tikrai galėjo krist į akį gražuoliui berniukui. Grupėje buvo nuolatinė, nes jai tebesitęsė seniai prasidėjusi kirmėlinės ataugos vėžio, apie kurį kaip gyva nebuvau girdėjusi, remisija. Ji pasakė, – kaip ir kiekvieną kartą, kai ateidavau į grupę, – kad jaučiasi *stipri*, nors man, kuriai nosį kuteno deguonį leidžiančios kaniulės strypeliai, tai atrodė pagyrūniška.

Prieš tą berniuką atšnekėjo penki kiti. Atėjus eilei, jis šyptelėjo. Jo balsas buvo žemas, kimokas ir velniškai seksualus.

– Aš esu Ogastas Votersas. Man septyniolika. Prieš pusantrų metų buvo nustatyta osteosarkoma, bet šiandien čia atėjau tik Aizeko prašymu.

– Ir kaip jautiesi? – paklausė Patrikas.

– O, puikiai. – Ogastas Votersas šyptelėjo vienu lūpų kampučiu. – Važinėju amerikietiškais kalneliais, kurie neša tik į viršų, drauguži.

Kai atėjo mano eilė, prabilau:

– Aš vardu Heizelė. Man šešiolika. Skydliaukės vėžys su metastazėmis plaučiuose. Jaučiuosi gerai.

Valanda greit prabėgo: suminėta grumtynės ir laimėti neabejotinai pralaimėsimų karų mūšiai; kabintasi į viltį; vienos šeimos išaukštintos, kitos pasmerkto; nutarta, jog draugai tiesiog negali mūsų suprasti; lieta ašaros; siūlyta paguoda. Nei Ogastas, nei aš daugiau nekalbėjome, kol Patrikas nepasiūlė:

– Ogastai, gal norėtum grupei pasisakyti savo baimes?

– Baimes?

– Taip.

– Aš bijau užmaršties, – patylėjęs atsakė jis. – Bijau jos taip, kaip anas patarlės aklys bijo tamsos.

– Per anksti, – vyptelėjęs tarė Aizekas.

– Ar ką ne taip pasakiau? – paklausė Ogastas. – Kartais būnu gan aklas kitų žmonių jausmams.

Aizekas ėmė juoktis, bet Patrikas sudrausdamas iškėlė pirštą.

– Ogastai, prašau... Grįžkime prie tavęs ir tavo sunkumų. Sakei, kad bijai užmaršties?

– Sakiau, – sutiko Ogastas.

Patrikas lyg ir sutriko.

– Gal kas norėtų... hm... apie tai pasisakyti?

Trejus metus nelankiau normalios mokyklos. Tėvai – mano geriausi draugai. Trečias geriausias draugas buvo rašytojas, kuris nežinojo, kad aš apskritai esu. Buvau drovi, ne iš tų, kurios kelia ranką.

Tačiau šį kartą nutariau šnekėti. Kilstelėjau ranką, ir Patrikas, aiškiai nudžiugęs, pakvietė:

– Heizele!

Jis, be abejo, nusprendė, kad aš pradėdau atsiverti. Įsilieti į grupę.

Pažvelgiau į Ogastą Votersą, jis pažiūrėjo į mane. Jo akys buvo tokios mėlynos, beveik peršviečiamos.

– Ateis laikas, – prabilau, – kai visi mirsime. Visi visi. Ateis laikas, kai neliks žmonių, prisimenančių kitus gyvenusius žmones ar jų nuveiktus darbus. Niekas nebeprisimins Aristotelio ar Kleopatros, ką jau kalbėt apie jus. Viskas, ką darėme, statėme, rašėme, mąstėme ir atradome, bus pamiršta, o visa tai... – Aš plačiai mostelėjau. – ...bus visiškai nulis. Gal tas laikas jau tuoj ateis, o gal po milijonų metų, tačiau net jei ir išgyvensime savo saulės užgesimą, amžinai negyvensime. Buvo laikas prieš atsirandant sąmoningiems gyviesiems, bus laikas ir jiems išnykus. O jeigu tau neduoda ramybės tai, kad žmogiškoji užmarštis neišvengiama, patariu tau tiesiog apie ją negalvoti. Dievaži, visi taip ir daro.

Aš tai sužinojau iš minėtojo trečio geriausio draugo, Peterio van Hauteno, atsiskyrėlio, parašiusio knygą „Dievo rykštė“, kuri man tapo beveik kaip Biblija. Peteris van Hautenas buvo vienintelis man žinomas žmogus, kuris, atrodo, a) supranta, ką reiškia mirti, bet b) nėra miręs.

Man baigus kalbėti, visi ilgokai tylėjo, o aš žiūrėjau, kaip Ogastas ima šypsotis lig ausų – ne ta pašaipia šypsena, su kuria, žiūrėdamas į mane, stengėsi atrodyti seksualus, o tikra šypsena, per plačia jo veidui.

– Velniai greibtų, čia tai bent... – tyliai tarė Ogastas.

Iki pat susirinkimo pabaigos daugiau niekas nieko nesakė. Pabaigoje visi turėjome susikibti rankomis, ir Patrikas ėmė kalbėti maldą, mes kartojome paskui jį:

– Viešpatie Jėzau Kristau, mes, išgyvenusieji vėžį, susirinkome čia, Tavo širdyje, Tavo širdyje tiesiogine prasme. Tik Tu vienas pažįsti mus ne blogiau už mus pačius. Išbandymų metu vesk mus į gyvenimą ir savąją Šviesą. Mes meldžiamės už Aizeko akis, Maiklo ir Džeimio kraują, Ogasto kaulus, Heizelės plaučius, Džeimso gerklę. Meldžiamės, kad Tu mus pagydytum ir kad galėtume pajusti Tavo meilę ir Tavo ramybę, pranokstančią didžiausią protą. Širdyje mes prisimename tuos, kuriuos pažinome ir mylėjome ir kurie iškeliavo namo pas Tave: Mariją ir Keidę, Džozefą ir Heilę, Abigailę ir Andželiną, Teilor ir Gabrielę, ir...

Sąrašas buvo ilgas. Pasaulis pilnas mirusių žmonių. Ir kol Patrikas dudeną skaitydamas sąrašą iš popieriaus lapo, nes buvo per ilgas prisiminti, aš sėdėjau užsimerkusi, stengiausi mąstyti dievobaimingai, bet daugiausia įsivaizdavau dieną, kai šiame sąrašė atsiras ir mano vardas, pačiame gale, kai jau niekas nebesiklauso.

Patrikui baigus skaityti, mes ištarėme tą kvailą mantrą, – ŠIANDIEN GERIAUSIA MŪSŲ GYVENIMO DIENA, – ir susirinkimas baigėsi. Ogastas Votersas sunkiai atsikėlė nuo kėdutės ir priėjo prie manęs. Jo eisena buvo kreiva kaip ir šypsena. Atsistojo aukštas it stulpas, bet šiek tiek atokiau, kad žiūrint jam į akis man nereikėtų užriesti galvos.

– Kuo tu vardu?

– Heizelė.

– Ne, ir pavarde.

– Hm, Heizelė Greisė Lankaster. – Jis norėjo dar kažką sakyti, bet prisiartinio Aizekas. – Pala, – tarė Ogastas, kilstelėdamas pirštą, ir kreipėsi į Aizeką: – Atrodė netgi blogiau, negu pasakojai.

– Sakiau, gūdus reikalas.

- Kurių galų čia vaikštai?
- Nežinau. Gal kiek padeda?

Ogastas palinko prie jo ir paklausė manydamas, kad negirdėsiu:

– Ji nuolatinė? – Aizeko atsakymo neišgirdau, bet Ogastas tarė: – Tada aš pasakysiu. – Suėmęs Aizekui pečius žengtelėjo atgal. – Pasakyk Heizelei apie kliniką.

Aizekas atsirėmė į užkandžių stalą ir įbedė į mane savo didžiulę akį.

– Gerai, šį rytą nuvažiavau į kliniką ir chirurgui sakau, kad vėrciau būsiu kurčias negu aklas. O tas sako: „Nieko neišeis“, tada aš jam sakau: „Cha, suprantu, kad nieko neišeis, bet noriu paaiškinti, jog mieliau būčiau kurčias, o ne aklas, jei turėčiau galimybę rinktis, bet, kaip suprantu, neturiu“, tada jis sako: „Ką gi, gera žinia tai, jog nebūsi kurčias“, aš jam į tai: „Dėkui už paaiškinimą, kad nuo akies vėžio neapkursiu. Man labai pasisekė, jog mane teksis operuoti toks proto bokštas kaip jūs.“

– Jis panašus į nugalėtoją, – tariau. – Bandysiu susirgti koku nors akies vėžiu, kad galėčiau su juo susipažinti.

– Linkiu sėkmės. Na, gerai, turiu eiti. Monika laukia. Kol galiu, reikia į ją žiūrėti ir žiūrėti.

– Rytoj baudžiamoji operacija? – paklausė Ogastas.

– Žinoma, – atsakė Aizekas ir užbėgo laiptais šokinėdamas per dvi pakopas.

Ogastas Votersas atsigręžė į mane.

– Tiesiogine prasme.

– Tiesiogine prasme? – sumurmėjau.

– Esame Jėzaus širdyje tiesiogine prasme, – paaiškino jis. – Maniau, pusrūsyje, bet iš tikrųjų – Jėzaus širdyje tiesiogine prasme.

– Kas nors turėtų Jėzų išpėti, – pasakiau. – Juk pavojinga laikyti savo širdyje šitiek vaikų vėžininkų.

– Pats Jį išpėčiau, – tarė Ogastas, – deja, esu tiesiogine prasme įstrigęs Jo širdyje, taigi Jis manęs neišgirstų.

Aš nusijuokiau. Jis papurtė galvą žiūrėdamas į mane.

– Kas yra? – paklausiau.

– Nieko.

– Ko taip žiūri?

Ogastas šyptelėjo.

– Todėl, kad esi gražuolė. Man patinka žiūrėti į gražius žmones, todėl neseniai nutariau nedrausti sau kuklių gyvenimo malonumų. – Aš tylėjau, Ogastas varė toliau: – Ypač kai prisimenu, ką taip maloniai pabrėžei: kad visa tai baigsis užmarštimi, ir taip toliau.

Lyg ir prunkštelėjau, o gal tik kostelėdama atsidusau ir pasakiau:

– Aš nesu gražu...

– Tu kaip pirmo dešimtmečio Natali Portman – kaip Natali Portman iš „V reiškia vendetą“.

– Nesu mačiusi.

– Nejaugi? – nustebo jis. – Raudonais kaip laumės plaukais mergina, nepripažįstanti autoritetų, nesusilaiko ir įsimyli vaikina, su kuriuo, ji žino, bus gyvas vargas. Kiek suprantu, tavo biografija.

Jis flirtavo kiekvienu skiemeniu. Dievaži, mane jaudino. Net nežinojau, kad berniukai gali mane jaudinti, – na, tik ne realia-me gyvenime.

Pro mus praėjo jaunesnė mergaitė.

– Kaip laikaisi, Alisa? – paklausė jis. Nusišypsojusi ji sumurmėjo:

– Labas, Ogastai.

– Ligoniai iš Memorialinės, – paaiškino jis. Memorialinė buvo didžiulė universitetinė ligoninė. – Kur tu gydaisi?

– Vaikų ligoninėje, – atsakiau plonesniu balsu, negu tikėjausi. Jis linktelėjo. Pokalbis lyg ir išseko. – Ką gi, – burbtelėjau neaiškiai linktelėdama laiptų, vedančių iš Jėzaus širdies tiesiogine prasme, link. Pastačiau savo vežimėlį ant ratukų ir ėmiau eiti. Jis šlubčiojo šalia. – Na, gal susitiksime kitą kartą? – paklausiau.

– Būtinai pažiūrėk, – tarė jis. – Turiu galvoje „V reiškia vendetą“.

– Gerai, pasižiūrėsiu, – pažadėjau.

– Ne. Su manimi. Mano namuose, – pasakė jis. – Dabar.

Aš sustojau.

– Ogastai Votersai, aš tavęs beveik nepažįstu. Gal tu koks maniakas su kirviu.

– Logiška, Heizele Greise, – linktelėjo jis.

Jis praėjo pro mane: pečiai aptempti žaliais megztais polo marškinėliais, nugara tiesi, žingsniai trupučiuką neša į dešinę, nors eina tvirtai ir drąsiai statydamas, kaip nutariau, kojos protezą. Kartais sarkoma, norėdama tave išbandyti, pasiima kokią galūnę. Paskui, jeigu patikai, pasiima ir visa kita.

Nusekiau paskui jį laiptais aukštyn, bet klupinėdama, mat mano plaučiai nebuvo pratę prie laiptų.

Ir štai iš Jėzaus širdies pagaliau išlindome į automobilių aikštelę, pavasario oras tobulai gairus, pavakario šviesa nuostabi, net akyse raibsta.

Mamos dar nebuvo – keistas daiktas, nes šiaip ji visada manęs laukdavo. Apsidairiusi pamačiau, kad, primygusi prie akmeninės bažnyčios sienos, aukšta gundančios figūros brunetė gana plėšriai bučiuoja Aizeką. Jie buvo taip arti, kad girdėjau keistus garsus, kuriuos skleidė sulipusios jų burnos, ir abiejų kartojamą žodį „amžinai“.

Staiga šalimais stovintis Ogastas pašnibždėjo:

– Juodu šventai tiki delninukais.

– O kaip dėl „amžinai“?

Šliurpsėjimas darėsi garsesnis.

– „Amžinai“ – jų arkliukas. Jie amžinai vienas kitą mylės ir panašiai. Labai kukliais mano skaičiavimais, pernai žodį *amžinai* jie vienas kitam pasiuntė keturis milijonus kartų.

Privažiavo dar pora automobilių, paėmė Maiklą ir Alisą. Likome tik mes su Ogastu. Žiopsojom į Aizeką su Monika, išijautusius taip, lyg nebūtų ramstę šventyklos sienos. Jo ranka suėmė per marškinėlius jos papą ir ėmė niurkyti: delnas gulėjo nejudrus, pirštai judėjo ratu. Įdomu, ar malonu? Žiūrint taip neatrodė, bet nutariau Aizekui atleisti, nes tuoj bus visai aklas. Tegul pojūčiai puotauja, kol žmogus jaučia alkį, ir taip toliau.

– Įsivaizduok paskutinį važiavimą į ligoninę, – tyliai tariau. – Kai paskutinį kartą vairuoji.

Nepasukdamas galvos, Ogastas pasakė:

– Heizele Greise, tu man užmuši visus sielos virpulius. Aš stengiuosi nepažiopsoti viso nepakartojamo jaunos meilės nerangumo.

– Man atrodo, jis per skaudžiai maigo tą papą, – sumurmėjau.

– Taip, sunku pasakyti, nori ją sujaudinti ar palpuoja krūtį.

Staiga Ogastas Votersas įkišo ranką į kišenę ir išsitraukė... pakelį cigarečių. Įsidėjo vieną į burną.

– Tu rimtai? – paklausiau. – Manai, baisiai šaunu? O Dieve, ėmei ir *viską* sugadinai.

– Ką viską? – paklausė jis, atsigręždamas į mane. Nesišypsančiose lūpose karojo neuždegta cigaretė.

– Visą istoriją, kurioje nepasakysi, kad nepatrauklus, neprotingas ar kitais atžvilgiais nepriimtinas berniukas spokso į mane, nurodo netinkamai vartojamą pažodiškumą, mane lygina su aktorėmis ir kviečia namo pasižiūrėti filmo. Bet, aišku, visada išlenda kokia nors hamartija, o tavo šita. Dieve, nors susirgai PRAKEIKTU VĖŽIU, atiduodi pinigus kompanijai mainais už VĖŽIO ATSINAUJINIMĄ. O Dieve... Leisk pasakyti, kad nepajėgti pačiam kvėpuoti yra SIAUBINGA. Tu mane nuvylei. Visiškai.

– *Hamartija*? – pakartojo jis, įsikandęs tą cigaretę. Deja, jo žandikaulio linija buvo žvėriškai graži.

– Tragiška raidos klaida, – paaiškinau nususukdama nuo jo. Palikusi Ogastą Votersą žengiau prie šaligatvio. Ir išgirdau atvažiuojant mašiną. Mama. Ji laukė, kol aš susidraugausiu su juo, ar ką.

Jaučiau, kaip širdyje kunkuliuoja keistas nusivylimas ir pyktis. Net nesupratau, koks tai jausmas, bet jo buvo daug, norėjau Ogastui Votersui skelt į ausį ir kartu – pakeisti savo plaučius tokiomis, kurie sutiktų dirbti plaučiais. Aš stovėjau apsiavusi „Chuck Taylors“ sportbačiais, lyg grandine prirakinta prie savo vežimėlio su deguonies balionu. Mamai privažiavus kažkas sugriebė mano ranką.

Aš ją ištraukiau, bet atsisukau.

John Green

– Neuždegtos cigaretės nežudo, – pasakė jis, sustojus mamos automobiliui. – O aš nė vienos nesu užsidegęs. Supranti, tokia lyg ir metafora: įsikandi žudantį daiktą, bet neleidi jam tavęs žudyti.

– Sakai, metafora? – suabejojau. Mama kažko delšė.

– Metafora, – patvirtino jis.

– Elgiesi atsižvelgdamas į metaforinę veiksmy vertę...

– O taip, – išsišiepė jis. Plati, paika, tikra šypsena. – Aš šventai tikiu metaforomis, Heizele Greise.

Atsisukau į mašiną. Pabarbenau į langą. Langas nusileido.

– Su Ogastu Votersu važiuoju žiūrėti filmo, – pranešiau. – Būk gera, įrašyk man kelias tolesnes RGAM maratono dalis.